

[Korsgaard.]

det, at de paagældende faar fornøden Kapital til efter Omstændighederne forstandig Udvidelse af Virksomheden. Man kan ikke gaa ud fra, at Indehaverne først og fremmest vil vende sig mod deres eget Forbrug og sige, at det sætter vi ned og reserverer vedblivende det samme Beløb til Virksomhedens Udvidelse, eventuelt Konsolidering, som vi ellers vilde gøre. Jeg tror derfor, at disse meget høje Indkomstskatter i Virkeligheden beskæftigelsesmæssigt i sig selv indeholder en stærk Bremse for disse, man kan vel nok sige i Regelen dygtige Mennesker — jeg tror, at man i Almindelighed har Lov til at sige, at det er den dygtige, der tjener Penge, og ikke Klodrianen, at den dygtige ogsaa helst skal have noget Held med sig for at tjene Penge, er en Sag for sig —, og at man ved at berøve disse enkelte gennemgaaende meget dygtige Folk en overmaade stor Del af deres Indkomster i høj Grad virker med til at indskrænke Beskæftigelsesmulighederne. Det er jo nemlig netop Personer af denne Type, hvoraf der kan nævnes en Række Navne, som samtidig med, at de venter, at de faar Fortjeneste deraf — jeg ønsker ikke at stille dem op som Helgener, der gør det for Landets Skyld — er til stor Nytte for Erhvervslivet i dette Land.

Jeg mener altsaa, at naar ikke ganske overordentlige Omstændigheder taler derfor, kommer man gennem Forslaget, hvad enten det drejer sig om det Forslag, Regeringen har foreslaaet, eller det drejer sig om det, Partiet Venstre har foreslaaet, for højt op med den direkte Beskatning.

Med Hensyn til Venstres Forslag i øvrigt — og det er jo navnlig det, der er til Behandling — siger Partiet Venstre ikke, at det ikke vil tage nogenlunde det samme Beløb, som Regeringspartierne ønsker, men det vil skaffe Pengene paa en anden Maade og vil anvende dem paa en anden Maade. Der kan for mig ikke være Tvivl om, at den Maade, Partiet Venstre foreslaar, er langt at foretrække for den, Regeringen og Regeringspartierne gaar ind for, idet der altsaa efter den bliver en forholdsmaessig Forhøjelse af Indkomstskatten, som i hvert Tilfælde de fleste af Landets Borgere skal betale. Venstre indfører et Korrektiv, som i visse Henseender er ganske tiltalende, idet Venstre siger som saa, at den paagældende Skattebyders Indkomst skal ses i Forhold til tidligere Aars Indkomst, naar det skal bedømmes, om vedkommende skal have noget Tillæg til Skatten eller ikke. Det Princip synes jeg i og for sig, der er

meget tiltalende i, og jeg vil heller ikke paa Forhaand være imod, at man omvendt siger, at de, der har meget store Indkomster, fremkaldt af den ganske specielle Situation, hvori vi befinder os, ogsaa kan betale større Skat.

Den sidste Tanke er jo opgivet, fordi Finansministeriet har beregnet et Forslag til at give et ret lille Beløb. Hvor stor en Indtægt en saadan Skat vilde give, vil jo fornuftigvis ingen kunne beregne, men jeg sætter mit Skøn op mod Finansministeriets og drister mig til at paastaa, at Finansministeriet har skønnet forkert. Det har, saa vidt jeg kan bedømme det, skønnet ud fra en almindelig Stigning i Indkomsten, men det tror jeg er et helt forkert Grundlag, for det bliver netop de meget store Indkomster, som der her kan blive Tale om, og som jo netop i Kraft af den stærke Progression vil give meget mere Skat, end hvad der svarer til en almindelig Forhøjelse paa et jævnt og bredt Grundlag. Altsaa, personlig tror jeg, at en saadan Beskatning vilde have givet mere, men naturligvis, jeg er just heller ikke nogen Hund efter en Skat af den Art, og naar de andre Partier ikke har kunnet blive enige om den, skal jeg ikke rejse Fanen paa ny. Men altsaa, det Princip under givne Omstændigheder at fritage for Skatteforhøjelse synes jeg i og for sig er tiltalende.

Men saaledes som Forslaget foreligger, har det en meget svag Side, idet man siger som saa, at Betingelsen for at faa Lempelsen er, at den paagældende ikke har en Indtægt af 10 000 Kr. eller mere. Her er Partiet Venstre efter min Mening i Virkeligheden, maaske uforvarende, kommet til at gøre akkurat det samme, som Regeringspartierne gør gennem deres Forslag, idet de sætter en Grænse for, hvornaar den paagældende maa faa Lempelse.

Efter mine Begreber om Skatteevne kan der ikke for mig være nogen Tvivl om, at en Mand, der i Dag har en lille Indtægt og i Løbet af et Aar eller to faar en stor Indtægt, har efter Omstændighederne en meget stor Skatteevne, fordi den paagældendes Leveomkostninger jo dog bruger en vis Tid om at indrette sig efter en stor Indkomst — om end det i Almindelighed plejer at gaa ganske glat i den Retning. Helt anderledes vanskeligt er det — og det er det, som Venstre ikke tager Hensyn til — for den Skatteborger, som gennem en længere Aarrække har haft en ret stor Indkomst. Hvis hans Indkomst er blevet reduceret meget stærkt, vil hans Skatte-